

Miroslav Kukulka

O IRENĚ

O IRENĚ

Miroslav Kukelka

O IRENĚ

Miroslav Kukelka

Text © 2018, Miroslav Kukelka

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2017, Miroslav Kukelka

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik – E-knihy hned](http://www.lukasvik.cz)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-248-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-249-0 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-250-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Irenka

1987 – 1992

Hlavou se jí honily vzpomínky na starý domov jedna přes druhou, snad právě proto, že den byl tak nevlídný, že bylo tak ošklivo, voda stékala po oknech, déšť bubnoval na čelní sklo auta a louže na silnici se prudce rozstříkovaly pod koly. Možná proto si vzpomněla na teplo v herně, měkký koberec a kamarádky, jak si spolu hrají, dělají úkoly do školy, možná je už nikdy neuvidí, přestože teta Jana ji utěšovala, že člověk nikdy neví, kdy koho někde potká a bude se mu chtít vyhnout. Proč? To ona ne, určitě by chtěla být s Jitkou, starší, ale právě tak hubenou holčičkou, jako byla ona sama, vytáhlá, samá ruka, samá noha, dlouhý krk a velké udivené oči..., právě taková očka (hned si vzpomněla na úryvek písničky- „Ty máš očka jako já „, co jim teta zpívala, držela je za ruce v kruhu a dívaly se do očí jí i svým sousedkám a zpívaly s ní), takové veliké oči a jejich upřený pohled Irenu vždycky donutily udělat nějakou grimasu, naklonit hlavu a třeba vypláznout jazyk i, jak se ty oči na ni dívaly a dívaly a trvalo to věčnost, než se na ni Jitka usmála. No, nešklebte se potom! Teta Jana říkala, že Jitka

vzpomíná, kam se poděl včerejší den, ale strejda Jan, takový prý udělaný vazoun, to jsou ale výrazy, no prostě svalovec, kluci ho obdivovali a cítili k němu velký respekt pro jeho svaly na pažích, kvůli kterým si nemohl ani zapnout knoflíček u košile, nebo uvázat kravatu kolem silného krku, občas to předváděl, jak mu to nejde a šilhal očima kolem, jestli se všichni dívají a jestli mu to věří, tak tedy on a teta Marie i ostatní se smály a říkaly zase, že teta Jana je stejná, pořád něco hledá, v kabelce, v šatně, v jídelně a zlobí se a ptá se dětí, jestli neviděli její rukavice, kabelku a tak a jistě hledá i ten včerejší den a že co kdyby měla brýle a všichni se smáli, což Ireně nebylo jasné, že by s brýlemi všechno našla dříve? I teď v autě se nad tím zamyslela, svažila obočí v usilovném přemýšlení a špulila pusu, ale nic ji nenapadlo. Povídaly si o tom s holkami a malá Tonicčka, když jí vysvětlily to s tím včerejším dnem, se tak rozesmála, tak šíleně, šíleně, šíleně se smála, že jí zaskočil bonbon, co právě cumlala a musely ji bouchat do zad a křičet a volat tetu, aby se neudusila, ale naštěstí bonbon jí vyskočil z pusy celý uslintaný a skončil pod knihovnou, zelený a lesklý a lepkavý... Radostí nad tou milou vzpomínkou si lehce zavýskla a zavrtěla se na sedadle a paní vedle, její nová teta, se na ni tázavě podívala, jenže Ireně

se nechtělo něco vysvětlovat. Co asi dělá právě teď Tonička, ta mlsálka jedna? Možná právě teď tiše a nenápadně obchází stolky u postelí a hledá nějakou dobrotu, co by mohla ukrást, strčit rychle do pusy a tvářit se jakoby nic. Nějaký čas potom se Ireně zdály sny o zapadlém bonbonu pod knihovnou, Tonička si lehala na zem a snažila se pro něj natáhnout, ale měla krátké ruce a ten pitomý bonbon jí uhýbal, jako živý a když to zkusila Irena, zjistila, že je přilepený, nechce se pustit a dokonce se změnil na žabáka, co na ni vycenil zelené zuby. Takový hloupý sen, žáby přece nemají zuby.

Uvědomila si, že se ušklíbla a pohlédla nahoru na svou sousedku, jestli si toho všimla. Asi ano, protože ta se na ni usmála a hned se zase dívala jinam, už ji nechtěla rušit v jejím rozjímání. I ona se rozhlédla zamlženým oknem, ale nic její pozornost neupoutalo.

Jo, Tonička byla prima, ne jako Marcela, co jí dříve vždycky brala hračky, že jsou její, taková blbost, všechny přece musely uklidit na svá místa v herně, než šly spát, ale to už je dávno a stejně se s Marcelou už nebaví, Jitka je její nejlepší kamarádka, chce ji vidět, chce se s ní kamarádit, jenže má nějaké příbuzné někde blízko starého domova a chtěli ji nechat v tom kraji. Ano, všechny jí budou chybět,

i kluci, darebáci, bude vzpomínat na společné vycházky, jak si třeba někdy odpoledne vyšli do města, oni zvonili na zvonky a holky za keříkem sledovaly, co se bude dít a taky házeli kamením po veverkách, ale to se jí nelíbilo. Naštěstí stejně žádnou netrefili.

Drobné vzpomínky jí překrývala jedna velmi silná, na tu nezapomene. Byl to strach, když začalo hořet, ne že by něco viděla, vlastně nic, to až potom, ale když přiběhla teta Květa a vyháněla je jen tak v pyžamu ven, měly všechny strach. Květa křičela „Hoří, rychle ven!“, pobíhala sem a tam, k oknu a ke schodům, jestli už plameny nezachvátily jejich patro a nakonec stejně bylo dost času. Na dvoře potom už to bylo dobrodružství. Odvedli je všechny přes dvě ulice do školy a byly tam až do rána, potom bydlely v internátu, než se mohli do části spálené budovy vrátit. Byla tam spousta sazí, špíny a hlavně smradu ze všech možných spálenin. Ale jak potom bydleli všichni po deseti, nebo dvaceti, ne, to ne, to by se nevešly, asi jenom po deseti v pokoji spolu, to bylo fajn, to byla ale legrace, to už nezažije nikdy za celý svůj život živoucí, ani kdyby žila do sto padesáti let!

Těch několik hodin v autě jí uběhlo jako chvilka. Udělali jen jedinou malou přestávku na vyčurání kdesi v restauraci u silnice, bála se, že se ztratí a

zůstane sama někde na neznámém místě a s úzkostí pohlédla na tu paní a ta ji ochotně dovedla až ke dveřím pro dívky a trpělivě čekala, vysoká štíhlá postava v šedém kabátě, přede dveřmi, až bude hotová a získala si rázem Ireninu náklonnost.

Potom dostala teplý čaj, zatímco si teta a pan řidič dávali kávu a zlobili se na počasí, ještě že poslechla tuhleto novou tetu a vzala si pod svou světlou tenkou bundu svetr, netřásla se sice zimou, ale bylo jí dost chladno a tak by už zase ráda byla v autě.

Seděli s tou paní a panem řidičem v tomhle bufetu u malého stolečku za oroseným širokým oknem s nějakým nápisem, co se musel číst pozpátku, nebylo přes něj skoro vidět, venku bylo zatažené prítmí a uvnitř svítily slabé žárovky na vysokém stropě. Studená podlaha s dlaždicemi lesklými vodou, nanesenou z venku tou spoustou mokrých bot, neposkytovala pocit místnosti, vhodné k odpočinku. Plynová kamna uprostřed sálala sice teplem, ale průvan od věčně otevíraných dveří nepříjemně studil. Prohlížela si stopy všech těch návštěvníků, všelijakých vzorků podrážek a velikostí, směřujících ode dveří k pultu, to byl široký silně pošlapaný pruh a jednotlivé šlápoty nebyly rozeznatelné, byly překryté dalšími a ty zase dalšími, potom se lehce ztrácely, jak zamířily

k jednotlivým stolčkům a jak osychaly a napadlo ji, kdo jsou všichni ti lidé, odkud a kam spěchají a že se tu zastavili, protože je škaredě a mokro a zima. Každý měl nějaký cíl, někam chtěl dojít, asi hlavně domů a do tepla. I ona zde má svou stopu. Ohlížela se, ale nenašla ji, přesto ji to musela někde zanechat. Malou, ne jako tam ten pán, kruci, to je ale noha! Jak v tom údivu zaklonila hlavu, prohlédla si strop a pak dopila čaj.

Vezla se v autě snad poprvé, nebo podruhé životě a bavilo ji to a to potom čas plyne rychle jako voda, jako když vytéká z jejich otlučené vany širokým, nazelenalým odtokem a dělá hučící vír. Zakrývala ho nohou a nechávala si protékat proud vody mezi prsty, dokud nebyla vana prázdná a potom teprve se utírala, jenže jí potom říkal strejda údržbář, že to zelené je jakási měděnka a že je to prudce jedovaté a tak odběhla a pečlivě si prohlížela nohy. To ovšem bylo už dávno, to ještě byla malá a hloupá, proč si na to vzpomněla právě teď? Měla stejný pocit časově omezeného zážitku, neopakovatelné situace, odtoku z vany se už nebojí a autem asi už nikdy nepojede, nebo snad pro tu spoustu vody, co se valila z oblohy už týden, že měli všechno provlhlé, protože kolem oken zatékalo až omítka nasáklá vlhkostí, začala vytvářet boule a opadávat, to už také

zcela jistě nezažije. Do nového domova se těšila, škoda jen, že ostatní její kamarádi a kamarádky budou bydlet někde jinde, její nový dětský domov prý je mnohem lepší, než byl ten, co lehl popelem a to měl prý ten kohout přijít už dávno, šuškali si domovník s paní uklízečkou, jen chválabohu, že se nikomu nic nestalo, což dost dobře nechápala, co to má společného se slepicemi, ale bylo jí to celkem šumafuk a tak se zvědavě rozhlížela po ubíhající krajině. Stále pršelo a dost hodně a všechno venku bylo mokré a nevlídné, studené a zvuk pneumatik na mokrém asfaltu ji uspával, ale očekávání všeho nového jí zase nedalo usnout, právě tak jako ruka vedle sedící ženy, co ji tu a tam pohladila, urovnala kaštanové vlasy, spadlé do čela. Nemluvily a ta paní pochopila, že si nechce povídat. A tak se jí v mysli střídaly vzpomínky na starý pokoj, její postel v rohu, na bývalé kamarádky, které už asi neuvidí, byly dosti starší a odešly jinam, na děti ve třídě a bylo jí smutno. Ale ne zase tolik, aby brečela. Věděla, že najde nové a že si s nimi bude rozumět, jistě se jí nebudou smát pro její dlouhý krk a pokřikovat na ni – tyčka krkatá -, to dělají stejně jenom kluci a to ještě, aby na sebe upozornili, říct něco hezkého se stydí, to jistě nové kámošky dělat nebudou a už si je jaksi představovala, zatímco její pohled utkvěle

klouzal přes postříkané sklo po polích, zahradách a chalupách, jak tak ubíhaly kolem.

Poznala, že se blíží k cíli, když zahýbali stále vpravo a vlevo v nějakém městě a nakonec dojížděli pomalu ulicí kolem vysokého železného plotu s ostrými bodci, zasazeného do šedivé zídky a sloupů, prorostlého větvemi keřů s čerstvými, svěže novými zelenými lístky, omytými deštěm. Auto zastavilo a Irena si uvědomila se vzdychnutím, tak jsme tady.

Ocitly se před budovou s obrovskými okny mezi kamennými sloupy, o něco světlejšími než šedá okolní omítka, zapuštěnými do zdi a tyčícími se do výšky až ke střeše, budovou tak velkou, že musela úplně zaklonit hlavu, aby dohlédla k jejímu vrcholu nad třetím patrem. Mezi ní a ulicí až k podezdívce s železným plotem se už zelenal trávník, pokud bylo možno ho zahlédnout mezerami v křoví a přímo před nimi, tam, kde zastavilo auto a ony vystoupily, byla kdysi určitě železná brána, brána s pokroucenými tyčemi, jako byla na zámku v jednom pohádkovém filmu, ano, jako by ji viděla tady před sebou dokořán otevřenou a vítající její příchod. Nyní ale zůstal jen vyzděný oblouk, ke kterému zamířily. Ireně se zalíbilo široké kamenné schodiště s několika stupni, pěkně zakulacenými, vedoucí k obrovským, asi velice těžkým vyřezávaným

dřevěným dveřím, s obrovskou žlutou klikou a jakýmisi železnými kruhy uprostřed obou křídel, zčernalých stářím, nebo barvou? Leskly se a udělaly na ni veliký dojem. Dokázala by tyto dveře, dveře jako na nějaký hrad, vůbec otevřít? Dlouhá a široká chodba s lesknoucí se kamennou podlahou, vysoké klenuté stropy, zářivě bílé, to vše vzbuzovalo v dívce respekt a nebyt veselých obrázků na stěnách, bylo by jí do pláče, ale nakonec ta paní, vysoká a s laskavýma očima za obroučky brýlí, plně zaměstnala její roztěkanou hlavinku, když ji upozornila, že tady se jí bude dobře běhat a klouzat se v papučích, takže jen polkla slzy a připravila se na další události. Zastavily se v kanceláři, aby ta paní, vlastně už teta Běta, odložila svou kabelu a pláštěnku. Konečně byly v suchu a v teple. Irena se jen zběžně rozhlédla po velké místnosti s několika stoly a obrovským věšákem v rohu, ale neměla moc času.

„Tak, tady mě skoro vždy najdeš, kdybys ode mne něco potřebovala a teď pojď, nebudeme to odkládat, představím tě tvým novým kamarádkám, od teďka tvým sestrám.“

Tahle teta, co tu byla ředitelkou, byla štíhlá, až hubená a trochu nahrbená paní středního neurčitěho věku, s krátkými vlasy a silnými multifokálními brýlemi na kostnatém nose,

stejnými, jako měl pan školník v její bývalé školce, kterým říkal multimilionářské a věřila mu to s představou jakési zázračnosti a výjimečnosti toho předmětu, dokud si ji neposadil na klín a nevysvětlil jí jednak pojem multimilionář a potom, jak to funguje, tedy se stejně velikými brýlemi, které si tahleta kostnatá paní pravidelně posunovala vzhůru a zase dolů, možná proto, že stále shlížela ze své výšky téměř sto osmdesáti centimetrů. Teď se sehnula, aby vzala Irenu za ruku a do druhé ruky uchopila její malý kufřík s nejdůvěrnějšími věcmi. Za nimi, s odstupem, asi aby nenarušil důležitost této chvíle a Irenino privilegované postavení ve scéně, nesl pan řidič její velký kufr se zbývajícím majetkem, šatstvem, několika knížkami, barvičkami a sešity včetně panenky, už poněkud zašlé, ale pečlivě zabalené do jejího trička a uložené v kufru pěkně v koutku.

Šly opět tou chladnou rozlehlou chodbou ke schodišti a po širokých schodech se starobylým ozdobným zábradlím s dřevěným vyleštěným držadlem, určitě po nich kluci jezdí po zadku, napadlo ji okamžitě, zatačejících se nadvakrát do levé strany, nahoru do prvního poschodí a opět kráčely podobnou širokou chodbou až na konec, kde za prosklenými dveřmi, zevnitř zakrytými

záclonkou, sídlila Irenina budoucí rodinka. Uvítalo ji teplo a příjemná vůně dívčího království. Prošli šerou chodbičkou po měkkém koberci do první místnosti, zařízené trochu jako obývací pokoj a zčásti jako pracovna se třemi malými psacími stoly. V místnosti byla ještě knihovna, gauč a tři křesla, stolek se zapnutou televizí a okna byla zatažena pestrými závěsy s barevnými koly, různé se protínajícími a ty se Ireně ihned velice zalíbily. Pořád tu ještě bylo dost místa, tak veliký byl tento obývací, že obdélníkový koberec uprostřed, ukazující na okrajích zpívající ptáčky, byl zcela volný.

Irenu však nejvíce upoutala jakási deka, zavěšená na zdi za lenoškou, s vetkaným obrazem dívky klečící na kolenou a natahující ruku, aby snad utrhla bílou květinu z chomáče zelených trav a listů a kdyby v tu chvíli paní ředitelka uměla číst myšlenky, v hlavě milé Ireny Chrobákové by našla jen pusto a prázdno. Ta zírala na koberec zcela upoutaná výjevem a naplněná zvláštním pocitem spřízněnosti. Dívka se jí zdála podobná, měla dychtivý výraz ve tváři, šklebila se jako to prý umí jen ona a skoro také pohybovala bradou sem a tam, zleva doprava jako ona sama v tu chvíli a kdyby její zaujetí nepřerušila ředitelka, nepouštějíc její ruku, možná by se ta vetkaná bytůstka ohlédla přímo na ni. Ano,

už je jí dobře, bude tu spokojená, už tu našla první kamarádku.

Vysoká teta ji představila třem právě přítomným děvčatům, vydala jakési pokyny, vyzvala Irenu, aby se za ní kdykoliv zastavila, posunula si prstem brýle, napřímila se a odkráčela. V tu chvíli se rozdrncela okna hlukem projíždějícího vlaku a Irena už rozhrnovala závěsy a sledovala přes keře a stromy naproti přes ulici dlouhý nákladní vlak, dunící po kolejových spojkách svůj pravidelný rytmus.

„To je tu pořád, koleje jsou hned za cestou, časem si zvykneš.“

„Mně se to líbí, mám to ráda, ani nevím proč,“ a několikrát rychle pokrčila rameny..

„U vás prý hořelo, povídej nám o tom.“

Irena ráda využila této příležitosti, aby se kamarádkám přiblížila a pustila se do nepřiliš pravdivého líčení té události. Ovšemže požár byl strašný, jídelna s kuchyní, ale i kanceláře, prostě celá přední část polodřevěné budovy skutečně lehla popelem, ale jejich pokoje vzadu zůstaly nepoškozené, což není ovšem třeba zdůrazňovat, až na ten kouř, který vlezl všude a štípal do očí a všechno strašně smrdělo a jistě to bude ještě cítit z jejich věcí, musely za všeobecného zmatku a strachu utéct před budovu a potom je odvedli do školy do

tělocvičny a potom do internátu, kde bydlely celý týden. Ona, Irena, zůstala celou dobu klidná, umí se ovládat a pomáhala všechno organizovat, hlavně v prvních okamžicích bezprostředního nebezpečí.

Nejmladší Olinka hleděla na Irenu s otevřenou pusou a řekla, že ona by se strašně bála. Ostatní vyjádřily přesvědčení, že jejich budova je až příliš z kamene, když pomyslí na ty velké chodby, obložené mramorem, nebo co to je, na široká schodiště a že jediné dřevo je zábradlí a nábytek v budově.

Tak se Irena spokojeně vybalila za stálého odpovídání zvědavým sestrám, nechala se provést budovou, od půdy až do sklepa a okukovat ostatními dětmi klučího pohlaví.

A již odpoledne ji hledali a nakonec našli na nádraží na lavičce na nástupišti, jak kývá nohama a zaujatě sleduje posun a při tom se třese zimou. Teta Eliška se k ní sklonila, až Irenu pohladily po tváři její dlouhé světlé vlasy a ucítila jejich vůni a když si teta dřepala před ní a zblízka se jí zadívala do očí, zatímco její namalovaná pusa se rozšiřovala ve spokojeném úsměvu, že tu holku, ji, Irenu, našla a Irena viděla, jak krásné má teta oči tak docela zblízka, řekla prostě:

„Máš skoro zelené oči.“

„A ty zase docela stejné a velmi tmavé a moc hezké. Ale prosím tě moc, příště někomu řekni, kam jdeš, měli jsme o tebe starost.“

Potom se cestou do domova držely za ruce a Irena cítila někde uvnitř moc krásné chvění, až se jí hrdlo stahovalo a pomyslela si, že to je to štěstí, o kterém četla.

Tak začal Irenin pobyt v Dětském domově v N. Rychle se přizpůsobila, přijala autoritu o tři roky starší Aleny, co tu prý hraje první housle, ale ve skutečnosti hrála snad jen sestrám na nervy, když trvala na pořádku, chování, zašití sukně a rozdělovala denní práce. Také společně s Irenou utěšovaly malou Olinku, když jí bylo do breku a všechny společně fandily Evě při jejích sportovních výkonech.

Irenu měli všichni rádi, díky její veselé a přívětivé povaze, úsměvům a grimasám, špulením rtů a také třeba ohrnováním nosu nad nějakým jídlem nebo oblečením. Ostatně brzy poznala, že se tím stala známou, že se buď šklebí a dělá obličej, nebo se směje. Nemusela ani nic říkat, všichni poznali co si myslí z její tváře, ale nevadilo jí to, nic zatím neskrývala, jediný kdo s tím nesouhlasil, ale možná jen tak na oko, byl pan učitel ve škole, ten ji chytil za copánek a trval na odříkání vzorečku. Brzy z

toho byla hra, Irena čekala, kroutila se, až se učitel přiblížil, sama mu nastavila hlavu a třída se zase smála. Doma se učila každý den. Chtěla i musela, protože jen to ji chránilo před možnými stížnostmi a tresty, když samozřejmě stále vyrušovala a rozesmávala třídu.

Vladka, štíhlá a vysoká dívka s tmavými vlasy do půli zad, ta Irenu milovala a bylo to s postupem času stále více znát. Držela se kolem ní, stlala jí postel a nedbala zamračených pohledů šéfky Aleny.

No a Olinka? Ten mazlík? Při Irenině příchodu jí bylo stěží pět let a nejspíš ji Irena našla, když ji potřebovala nebo měla na starost a následně ztratila, v kanceláři ředitelky za stolem, jak si kreslí, nebo přímo Bětě na klíně jak poslouchá, co teta telefonuje, nebo mluví s důležitým pánem, který hledí střídavě na tetu a na ni a chce pořád asi něco říct a nějak mu to nejde. Když neposlechne Irenu a nechce odejít a teta Běta na to nic a jen se potutelně usmívá, přijde Elis, mírně Olinku vyhubuje, co tady zdržuje a že ji už hodinu hledá a odvede ji pryč.

V noci ta malá chodívala střídavě za staršími sestrami do postele. Tu pobyla hodinku, zdřímala si, přešla k druhé sestřičce, tam zase chvilku, až ji musela Alena ukáznit a uspat ji v její vlastní posteli. Irena se tu poprvé cítila spokojeně jako doma,

neměla sice žádné srovnání a když ji to napadlo, přemýšlela, koho se zeptat na to, co to je, cítit se jako doma, až se jí to Eliška pokusila vysvětlit, že je to jako vrátit se domů, když jsme před tím museli přespat v hotelu, což Ireně jen zvýšilo zmatek v hlavě, neboť by strašně ráda něco takového zažila, ale asi to nebude příjemné, když o tom Elis se zamračeným čelem a znechucenou grimasou tak přesvědčivě vypráví a tak se nebránila žádným povinnostem, patřícím k pojmu domov.

Také kromě domácích úkolů a povinností do školy navštěvovala hudebku a trápila se foukáním do flétny, což zavinila teta Běta:

„Ireno, co se pořád šklebíš? Nemáš nějaké křeče?“ A s postrašeným, úzkostlivým výrazem ta herečka teta Běta shlížela dolů na netrpělivou Irenu, klepající si nohou do rytmu nějaké právě populární písničky, kterou si před chvílí ještě prozpěvovala. Teď se však Irena rozesmála a protože ji těšilo smát se tomu, že by měla mít nějaké křeče, smála se ještě více a protože se jí to líbilo ještě víc, nechtěla s tím skončit a tak se smála, až musela přestat, protože se zakuckala a stála tam před tetou celá rudá a zadýchaná.

„No to je dost“, řekla teta a oznámila jí, že jí jistě bude vyhovovat, když ji zapíše do hudební

školy a když bude mít před obličejem něco, co jí plně zaměstná ten její ksichtík. Flétnu dostala k narozeninám, hernajs, prý rozumný dárek z jejich přidělených peněz místo nějaké hlouposti. Zvýšení kapesného se zamítá.

Někdy Irenu popadla touha po samotě, touha jen se tak rozhlížet po světě, na nic nemyslet, nebo přesněji nechat plynout myšlenky, jak a kam se jim jen zachce, nechat na sebe působit vnější vlivy, slunce, vítr a déšť a svět kolem a snít. To potom odcházela na nádraží, sedla si na vzdálenou lavičku na nástupišti a nechala kolem sebe proudit všechny ty fantastické vjemy a představy, poslouchala zvuky nádraží, sledovala spěchající lidi s taškami a kufry a zase ospalý klid a vrabce, poskakující po nástupišti, nebo se šla projít do parku, i do těch nejvzdálenějších, opuštěných a hustě zarostlých koutů, ale také třeba v dešti pod deštníkem si zašla na liduprázdné náměstí, choulila se pod ním, poslouchala liják v kalužích a sledovala bubliny, jak naskakovaly po dopadu nějaké velké kapky, chvíli tak vydržely, odrážely světlo a zase praskly, chodívala i na hřiště na lešení u starého polorozpadlého stadionu čichat vůni starého dřeva a omítky, nebo jen tak bloumala po domě. Bavilo ji představovat si, kdo tu bydlel dříve a proč byla